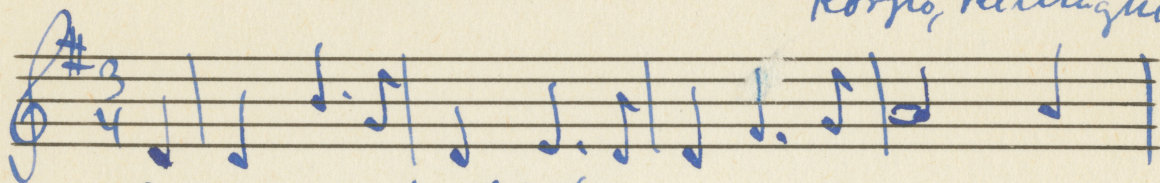

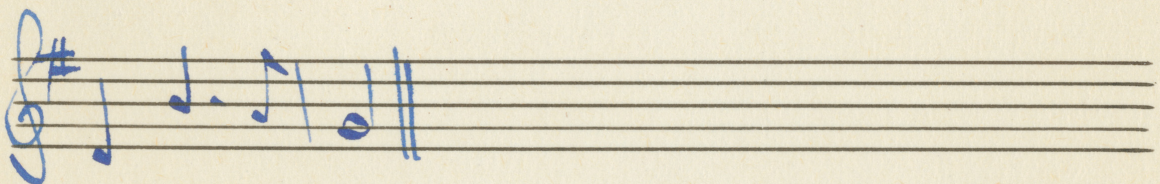
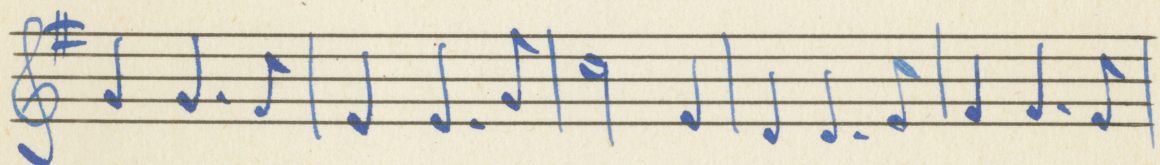
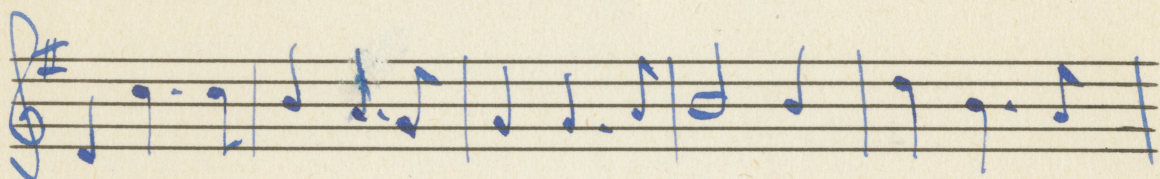
167.
Lejonbruden

412

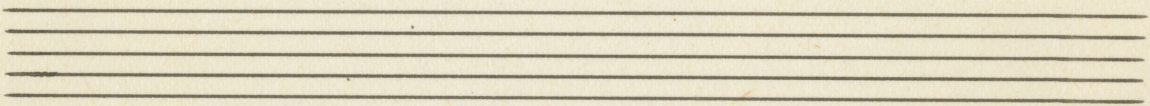
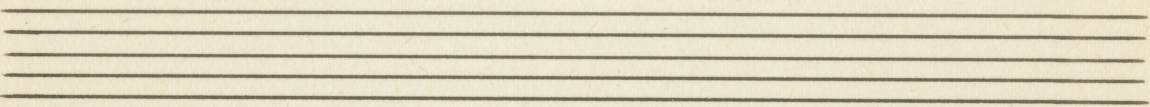
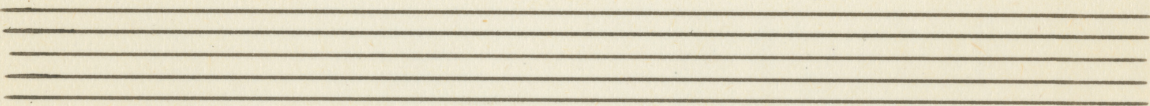
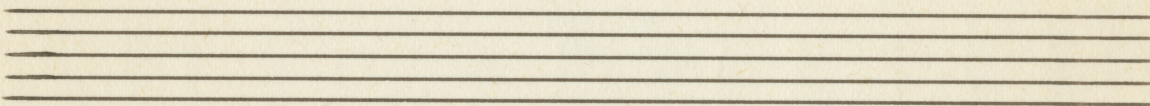
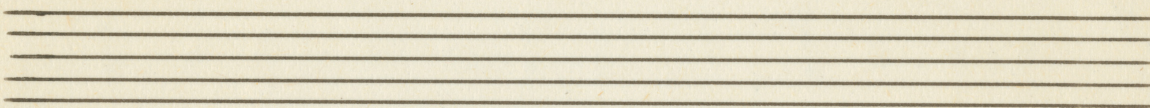
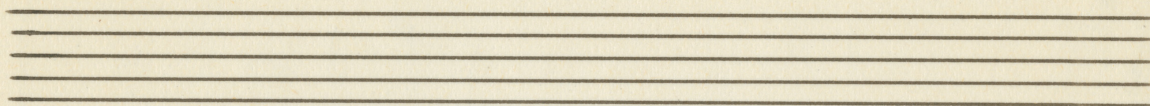
Korpo, Rillingholen

I skinnrande brudbräket

Alfons Sundström
7.1923.

I skinnande bruddräkt, så vitt, som ny snö,
står djortänjarns dotter, en blomstrande ro.
Hon tvingas än räcka en främling sin hand.
I morgon går färden till främmande land.

De gästerna samlas, men tid är det än
för Selma än träffa sin trofast vä.
Och sorgen hon jägar till lejonets bur,
än taga farväl av det älskade djur.

Hon sätter sig sedan där hon varit van
och lindar sin arm om dess bögande man.
Och skogens konung sin vildhet har glömt.
Men Selma hon suckar och viskar så ömt:

Vi måste nu skiljas, min bruddräkt du ser,
Har tack för din vänskap, vi räkas ej mer.
Jag tvingas än räcka en främling min hand.
I morgon går färden till främmande land.

Ah barndomens dagar! jag minns ännu,
då än jag var liten och liten var du.
Du flytt och ej mera vid lekstjärternas fot
Du får hennes smekningar taga emot.

Du blickar så grynigt, du äro såkert förstår:
Var lugn, käre du, men jag torkar en tår.
Var lugn, höi, min brudgum äro kallar igen.
Farväl då för alltid min trofast vä!

En kyss nu till avsked hon lejonet ger,
men vid galleret lejonet brudgummen ser.
Med oss är dess baktrod och vildhet förbi.
Det reser sig heftigt i vilt raseri.

Den väldiga pausen nu viftande far,
och Selma står dödsblek, men fattning
Att ropa och skrika var föfänt beslut.
För dörren står djuret, hon kommer ej ut.

Hon hit med en kossa, nu främlingen skrek
Ett skott snart skall ända den blodiga lek.
En dödstystnad härskar, barmhärtige Gud!
I stycken slöt lejonet främlingens blod.

Och sedan det druckit den älskades blod
Det läggs sig neder med nedslaget mod
vid bleknande liket och väntar på tröst.
Då påndes den kulan som krossar dess bröst.

